

Antonius van Padua 13-10-2019

+ Welkom op deze 28ste zondag door het jaar, de dag waarop in Rome kardinaal John Henry Newman heilig wordt verklaard. Newman leefde in Engeland gedurende de negentiende eeuw. Hij ging van de Anglicaanse kerk over naar de Rooms Katholieke kerk toen hij 45 jaar oud was. Hij was een geleerd en wijs man en deed wat wij nu doen: samen zijn met anderen om, zoals we zojuist zongen, in dit uur van gemeenschap, van Woord en van Geest ons leven gestalte te geven – ‘Ons leven gestalte geven’... Door tijd en omstandigheden heen zijn wij uitgegroeid tot wie wij nu zijn. Het leven heeft bij ieder van ons een bepaalde gestalte aangenomen. Zolang wij op aarde zijn is die gestalte nog niet definitief. Ons leven heeft de vorm van voorlopigheid. Er kan van alles gebeuren. Veel overkomt ons zonder dat we daar iets aan kunnen doen. Maar we sturen ook zelf, wij kunnen ons ontwikkelen tot een steeds voller mensenmaat. Dat laatste is ‘het leven gestalte geven’ – daartoe zijn we bij elkaar.

Om hier echt aanwezig te komen met alles wat leeft in ons hart, nodig ik u uit om een moment stil te staan bij de vraag die ook klonk in het openingslied: ‘wil ik mij herinneren hoe ik bedoeld ben?’

Heer, ontferm U - *Lofzang*

Gebed

Gezegend zijt Gij om heel uw schepping. Gezegend zijt Gij om licht en om water. Gezegend zijt Gij die mensen schiep naar Uw beeld. Vorm ons naar de gestalte van degene die het meest lijkt op U: Jezus Christus. Door hem vragen wij U dit. Amen.

2 Kon. 5: 14-17 - *Lucas 17: 11-19*

Overweging

Tien zijn er genezen van hun melaatsheid, een enkeling komt terug om te bedanken. Die enkeling is ook nog eens een Samaritaan, een vreemdeling, een buitenstaander, iemand van wie je eigenlijk niets hoeft te verwachten. Is het moeilijk te begrijpen dat na die wonderbare genezing van de tien er maar eentje dank je wel komt zeggen? Dat lijkt inderdaad zo, ook voor Jezus: ‘Waar zijn die negen anderen?’ vraagt hij. Misschien stelt hij die vraag omdat hij de werkelijkheid kent die wij sinds jaar en dag uitdrukken in het spreekwoord ‘ondank is ‘s werelds loon’.

Kijken we nog eens naar deze tien melaatse mensen. De eerste woorden die zij uitspreken, nee luidkeels roepen, zijn ‘Jezus, Meester, ontferm u over ons’. Dat zijn dezelfde woorden als wij in het begin van deze viering zongen: ‘Heer, ontferm u over ons’. Ze smeken, misschien net als wij, om ontferming. Zoals een moeder zich over een hulpeloos kind ontfermt, zoals een verplegende zich in een ziekenhuis over een radeloze zieke ontfermt, zoals mensen zich bij bombardementen in Syrië op dit moment over slachtoffers ontfermen. De tien melaatsen roepen Jezus bij zijn naam om ontferming, nog eens niet om genezing, maar om genade, om barmhartigheid: zie ons, loop niet aan ons voorbij.

En dan staat er ‘Hij zag hen en sprak: gaat u laten zien aan de priesters’. Ogenscheinlijk doet Jezus niet veel. Hij stuurt hen, volgens de voorschriften van de wet, naar de priesters in de tempel. Onderweg stellen zij vast dat ze gereinigd zijn. Wie van hen naar de tempel is gegaan vernemen wij niet. Wij weten enkel dat slechts één – nota bene de vreemdeling – op zijn schreden is teruggekeerd om Jezus te bedanken.

Dankbaarheid. Een eigenschap die ons is bijgebracht van kleins af aan. Misschien herinner je je wel een moment waarop je als kind een cadeautje krijgt en het heel snel gaat uitpakken. En je moeder zegt dan: ‘zeg eens dank u wel!’ Zij geeft daarmee aan dat dankbaarheid niet alleen een gevoel is, maar dat je het ook moet uitdrukken. Iets krijgen veronderstelt een uiting van dank. Op die manier is er een balans tussen geven en krijgen. In een dankbetuiging geef je het leven gestalte. Wie zich bewust wordt van hij gekregen heeft en krijgt, raakt meer in staat om te geven. Onze menselijkheid kan zich slechts ontwikkelen als ze gevoed wordt door dank.

Toon Hermans heeft dit op het einde van een van zijn shows bijzonder mooi uitgedrukt:

‘Ik wou u iets vragen, beste mensen, heeft u wel eens een dag dat u ’s morgens uit uw huis komt als de dag begint en dat het tot je doordringt – helemaal toevallig – dat je een nieuwe dag kunt gaan leven... heeft u dat wel eens?’

Ik heb wel eens een moment dat ik kijk naar mijn eigen handen, en dan zie ik heel bewust dat ze bewegen... en ze worden niet elektrisch aangedreven – en dat is het wonder – en als je dat ziet, dat moment, daar moet je van profiteren, dan moet je zeggen: dank u wel ... dat ik kan bewegen, dat ik kan lopen, dat ik kan gaan en staan waar ik wil, vrij... dank u wel dat ik kan zien, dat ik kan spreken en lachen en .. zingen’. - en voor nu: dank dat ik kan luisteren naar de klanken van het orgel.

VOORBEDE

U die eeuwig bent, neem ons aan in onze tijdelijkheid. Laat ons groeien naar U toe. Versterk in ons het besef van alles wat wij gekregen hebben: ogen om te zien, oren om te horen, een hart om lief te hebben.

Laat ons zingend bidden

U die eeuwig bent, sta ons bij wanneer onze ogen niet meer goed zien en onze oren slecht gaan horen. Laat in ons hart een glimp van liefde blijven gloeien.

Laat ons zingend bidden

U die eeuwig bent, wees aanwezig bij hen die aan de rand geschoven zijn. Laat hen, ook door ons, iets voelen van dankbaarheid voor het leven.

Laat ons zingend bidden

Intentieboek

Slotgebed naar de woorden van John Henry Newman 'Lead kindly Light'

Leid mij, vriendelijk licht, te midden van de duisternis die me omringt.

Leid gij mij voort – de nacht is donker en ik ben ver van huis – leid Gij mij voort

Richt mijn schreden; ik vraag niet de verre einder te zien – één stap is mij genoeg.

IK was niet altijd zo, noch bad ik dat Gij mij voort zoudt leiden;

Ik verkoos mijn eigen weg te banen en te zien, maar nu, leid gij mij voort!